

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatelky: **MUDr. C. O.**, zastoupena Mgr. Pavlem Černým, advokátem, se sídlem Údolní 33, Brno, proti odpůrci: **Město Hlučín**, se sídlem Mírové náměstí 23, Hlučín, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Hlučína, vydaného usnesením Zastupitelstva Města Hlučín ze dne 21. 2. 2017, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti výroku II. a III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2019, č. j. 76 A 4/2018 - 64,

t a k t o :

- I. Výroky II. a III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2019, č. j. 76 A 4/2018 - 64, **se ruší.**
- II. Územní plán Hlučína, vydaný usnesením Zastupitelstva města Hlučín ze dne 21. 2. 2017, č. 25/3a, který nabyl účinnosti dne 24. 3. 2017, **se** dnem právní moci tohoto rozsudku **ruší** v částech, vymezujících:
 - lokální biocentrum L5 na pozemku parc. č. X, v k. ú. X,
 - koridor pro přívod vedení vysokého napětí do trafostanice Rovniny přes pozemek parc. č. X v k. ú. X.
 Ve zbytku se návrh na zrušení územního plánu Hlučína, vydaný usnesením Zastupitelstva města Hlučín ze dne 21. 2. 2017, č. 25/3a, který nabyl účinnosti dne 24. 3. 2017, **se zamítá.**
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení ve výši 14 200 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Černého, advokáta, se sídlem Údolní 33, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se navrhovatelka domáhá zrušení výroku II. a III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 3. 2019, č. j. 76 A 4/2018 - 64 (dále jen „napadený rozsudek“). Výrokem I. napadeného rozsudku krajský soud zrušil dnem právní moci rozsudku opatření obecné povahy – Územní plán Hlučína, vydaného usnesením Zastupitelstva Města Hlučín ze dne 21. 2. 2017, a to v následujících částech vymezujících:

- plochu Z 1.36 „SM - smíšená obytná - městská“ v k. ú. X,
- plochu Z 1.58 „SV - smíšená obytná - vesnická“ v k. ú. X,
- lokální biocentrum L5 a plochu „NP - plochy přírodní“ na pozemcích parc. č. X, X v k. ú. X,
- funkční využití „ZP - zeleň přírodního charakteru“ na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. X,
- lokální biokoridor L3 na pozemku parc. č. X v k. ú. X,
- koridor pro přívod vedení vysokého napětí do trafostanice Rovniny přes pozemek parc. č. X v k. ú. X.

Výrokem II. ve zbytku návrh na zrušení opatření zamítl. Výrokem III. napadeného rozsudku pak nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Návrhem ze dne 9. 8. 2018 se navrhovatelka domáhala zrušení vymezených částí opatření obecné povahy – Územní plán Hlučína, vydaného usnesením Zastupitelstva Města Hlučín ze dne 21. 2. 2017 (dále jen „napadený územní plán“). Tvrdila, že napadeným územním plánem došlo ke zkrácení na jejích právech ve vztahu k jejím pozemkům v katastrálním území odpůrce, neboť došlo ke změně dosavadního funkčního využití buď přímo u jejích pozemků, nebo u sousedících pozemků. Poukazovala na to, že došlo k nedostatečnému vyhodnocení SEA, neboť ve vztahu k celému území řešenému napadeným územním plánem návrh územního pánu neobsahuje vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů plánovaných záměrů. Hodnocení SEA se totiž nezabývá vlivy jednotlivých konkrétních ploch a koridorů, ale pouze paušálně pro jednotlivé kategorie funkčního využití. Toto posouzení je přitom na místě zejména v oblasti s nadlimitním zatížením hlukem a znečištěním ovzduší. Skutečnost, že není zřejmý okamžik realizace jednotlivých záměrů, je podle navrhovatelky irrelevantní. Odpůrce podle navrhovatelky pochybil rovněž tím, že nedostatečně zdůvodnil potřebu vymezení nových zastavitelných ploch, a to i s ohledem na negativní demografický vývoj populace v obci. Napadený územní plán nesplňuje zákonné podmínky ochrany zemědělského půdního fondu, neboť není možné námitky navrhovatelky odmítnout odkazem na koordinované stanovisko krajského úřadu. Trvala na své námitce ze dne 7. 11. 2016, že rozšířením vymezení zastavitelné plochy „Z 1.36 pro funkční využití SM – smíšená obytná – městská“ bude zkrácena na svém vlastnickém právu ve vztahu ke svým (s danou plochou) sousedícím nemovitostem, zvláště když nebylo zdůvodněno, proč je nutné vymezit nové zastavitelné území, a nebylo přihlédnuto k nedostatečné a nevyhovující tamější infrastruktuře a již nyní zhoršenému životnímu prostředí. Podle navrhovatelky

pokračování

rovněž došlo k nezákonnému vymezení lokálního biocentra L5 a ploch „NP – plochy přírodní“ na pozemcích v jejím sousedství, když se nikdo nezabýval jejími námitkami vůči tomuto vymezení, kdy poukazovala na to, že dojde k omezení jejich možností využívat své pozemky plánovaným způsobem. Měla přitom za to, že vhodnějším řešením by bylo posunutí biocentra jihozápadním směrem. Vymezení funkčního využití „ZP – zeleň – přírodního charakteru“ a lokálního biokoridoru L3 na pozemcích navrhovatelky došlo ke zkrácení vlastnických práv navrhovatelky, neboť se jedná o neproporcionální zásah. Navrhovatelka s ohledem na znění napadeného územního plánu nadto nevěděla, jaké záměry jsou v dané ploše přípustné. Měla za to, že v daném místě není nutné zavádět tak přísnou ochranu. Navrhovatelka v neposlední řadě nesouhlasila s tím, že došlo k vymezení koridoru pro přívod vedení vysokého napětí do trafostanice Rovniny přes její pozemky, když nikdo nevysvětlil, proč je koridor veden přes její pozemky vzdálenější trasou, než by odpovídalo přímému napojení trafostanice, a proč není stanoveno, že se má jednat o kabelové vedení. Vymezení pásma hygienické ochrany čistírny odpadních vod na jejich pozemcích je v rozporu s vodním zákonem, neboť o jeho velikosti má rozhodovat vodoprávní úřad. Další výtky směřovala vůči vymezení plochy Z 1.58 „SV – smíšené obytné vesnické“, neboť tím dochází ke snížení kvality prostředí v blízkosti jejich pozemků, zvláště když se odpůrce nezabýval tím, zda je nutné stanovit nové zastavitelné plochy, a že je dané místo zatíženo zvýšením hlukem z okolí. Odpůrce neřešil, že dojde k dalšímu záboru kvalitní zemědělské půdy, a to ani stanovením možnosti etapizace výstavby. Navrhovatelka rovněž brojila proti vymezení plochy Z 3.19 VL – výroba a skladování – lehký průmysl a Z 3.20 VD - výroba a skladování – drobná výroba a výrobní služby s ohledem na jejich umístění u plochy smíšené obytné vesnické, neboť tím dojde ke zhoršení kvality bydlení v dané lokalitě. Obecně se navrhovatelka dovolávala toho, že vymezením jednotlivých výše popsaných ploch došlo k porušení principu proporcionality z důvodů nepřiměřeného omezení jejího vlastnického práva a z toho důvodu, že se odpůrce nedostatečně a nepřezkoumatelně zabýval jejími jednotlivými námitkami.

[3] V **napadeném rozsudku** krajský soud konstatoval, že napadený územní plán schválil příslušný orgán, že tím nepřekročil meze své působnosti a že opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem. Ve vztahu k chybnému provedení SEA soud vysvětlil, že navrhovatelka blíže nespecifikovala konkrétní záměry, u kterých je nutné posouzení konkrétních vlivů, tudíž neuvedla, v čem může dojít tvrzeným chybným provedením vyhodnocení SEA k zásahu do jejích práv. Odkaz navrhovatelky na judikaturu NSS je v tomto směru nesprávný, neboť není zřejmé, jaké záměry vykazovaly již ve fázi vymezení v územním plánu takovou míru určitosti vlastností, že je možné posouzení vlivu na sousedící nemovitosti. Stran vymezení zastavitelných ploch Z1.36 a Z1.58 SV ověřil, že územní plán byl zpracován na základě definitivních výsledků sčítání z r. 2011, které potvrdily tendence růstu v systému bydlení i v podmínkách poklesu počtu obyvatel a prohlubování problémů v sociální oblasti bydlení a které poukázaly na potřebu posílení specifických forem nájemního bydlení. Soud však konstatoval, že odpůrce v zásadě ve vztahu k námitkám navrhovatelky pouze odkázal na uvedené využití účelného zastavěného území a potřeby vymezení zastavitelných ploch, avšak v rozporu s § 53 odst. 5 písm. f) a § 55 odst. 4 stavebního zákona a s příslušnou judikaturou Nejvyššího správního soudu odpůrce nevyhodnotil potřebu vymezení zastavitelných ploch a účelného využití zastavitelného území. Není totiž dostačující pouhé obecné konstatování demografické prognózy, ze které naopak vyplývá stagnace počtu obyvatel města; podle soudu je naopak

nutné stanovit důvody vymezení nových zastavitelných ploch podložené zpracovanou analýzou a dlouhodobou jasnou koncepcí. Za situace stagnace počtu obyvatel je podle soudu nutné trvat na prokázání potřeby vymezení nově zastavitelných ploch. Ve vztahu k námitkám navrhovatelky stran vymezení lokálního biocentra L5 a ploch NP - plochy přírodní na pozemcích v sousedství pozemků navrhovatelky soud poukázal na to, že napadený územní plán neobsahuje jakékoli vypořádání příslušných námitek navrhovatelky. Soud však nepřistoupil ke zrušení části napadeného územního plánu týkajících se jiných pozemků než těch, které jsou ve vlastnictví navrhovatelky. Soud se rovněž ztotožnil s výtkami navrhovatelky vůči koridoru pro přívod vedení vysokého napětí do trafostanice Rovniny, jelikož se odpůrce nevypořádal s námitkami navrhovatelky stran jeho vedení přes její pozemky; proto v rozsahu těchto pozemků zrušil příslušnou část napadeného územního plánu. Soud však nesouhlasil s výtkami navrhovatelky ohledně nesplnění zákonných podmínek ochrany zemědělského půdního fondu, neboť navrhovatelka nedoložila, jak byla příslušným postupem dotčena na svých právech, zvláště když se tyto podmínky týkají jiných pozemků, než v jejím vlastnictví. Ohledně výtek vůči ochrannému pásmu čistírny odpadních vod soud vysvětlil, že ačkoli obec není oprávněna stanovit v územním plánu ochranné pásmo podle vodního zákona, může toto pásmo naplánovat tak, aby bylo zamýšlené uspořádání území realizovatelné, funkční a odpovídalo požadavkům dalších subjektů. Nic nebrání navrhovatelce, aby v případě, kdy vodoprávní úřad přistoupí k vydání příslušného opatření obecné povahy, kterým stanoví konkrétní ochranná pásma, uplatnila veškeré své námitky. Pokud se týká výtek navrhovatelky vůči vymezení ploch pro výrobu a skladování, soud poukázal na to, že v tomto směru byla navrhovatelka v průběhu územního plánování pasivní; jelikož navrhovatelka de facto požaduje subjektivně „správnější“ řešení, měla toto vznést již v průběhu pořizování územního plánu.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[4] Navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) podal proti výroku II. a III. napadeného rozsudku **kasační stížnost** ze dne 18. 4. 2018, v níž namítala, že ji podává z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poukazovala na to, že v návrhovém bodě 5 brojila proti vymezení lokálního biocentra L5 a souvisejících ploch „NP – plochy přírodní“ z důvodu zkrácení na svém vlastnickém právu ve vztahu k pozemkům parc. č. X a X, vše v k.ú. X. Krajský soud sice jejím námitkám vyhověl, avšak územní plán v tomto směru zrušil pouze v části týkající se jejích pozemků. V takovém případě však měl vymezení lokálního biocentra L5 v napadeném územním plánu zrušit nejen na pozemcích parc. č. X a X, ale také na pozemku parc. č. X, na jehož části bylo toto biocentrum rovněž vymezeno a který je zároveň rovněž ve vlastnictví stěžovatelky. Měla za to, že v tomto směru je v napadeném rozsudku rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním. Dále stěžovatelka poukazovala na rozpor napadeného rozsudku stran vymezení koridoru pro přívod vedení vysokého napětí do trafostanice Rovniny, když ve svém návrhu poukazovala na porušení svých vlastnických práv ve vztahu k pozemkům parc. č. X a X, vše v k.ú. X. Soud však tento koridor zrušil pouze ve vztahu k těm pozemkům, které jsou v jejím vlastnictví, avšak opomněl jej zrušit i ve vztahu k pozemku X v k.ú. X, přes nějž je tento koridor rovněž vymezen a jehož vlastníkem je rovněž stěžovatelka. Stěžovatelka v neposlední řadě nesouhlasila s výrokem soudu o náhradě nákladů řízení, neboť podle jejího názoru jí náleželo právo na přiznání poměrné části nákladů řízení, protože byla v řízení částečně

pokračování

úspěšná. Poukázala přitom na to, že ve většině svých návrhových bodů byla úspěšná. Nelze hovořit o tom, že by byla úspěšná v méně než polovině, zvláště když u části svých návrhových bodů byla neúspěšná pro právní názor soudu, že ve vztahu k pozemkům, které nevlastní, nemá navrhovatelka aktivní věcnou legitimaci.

[5] Odpůrce se ke kasační stížnosti vyjádřil v přípisu ze dne 28. 5. 2019, v němž uvedl, že pozemek parc. č. X v k.ú. X nebyl uveden ve výčtu pozemků, ve vztahu k nimž měla být zrušena část napadeného územního plánu obsahující vymezení plochy „NP – plochy přírodní“. Krajský soud postupoval správně, pokud jednal v rozsahu petitu, kde u této plochy stěžovatelka neuvedla, že požaduje zrušení příslušné části, přičemž poukazoval na provázanost lokálního biocentra L5 a plochy „NP-plochy přírodní“. Ve vztahu k vymezení koridoru pro přívod vedení vysokého napětí poukázal na obsah námitek stěžovatelky, kde opět absentoval odkaz na pozemek parc. č. X v k.ú. X. Pokud platí teze krajského soudu, že dotčení vlastníci měli brojit proti vymezení předběžného koridoru v průběhu pořizování napadeného územního plánu, tak by nemělo dojít ke zrušení příslušné části napadeného územního plánu ve vztahu k pozemku parc. č. X v k.ú. X, neboť stěžovatelka v době pořizování územního plánu byla v tomto směru pasivní. Odpůrce se v neposlední řadě plně ztotožnil se závěrem soudu, že nebylo na místě stěžovatelce přiznat částečnou náhradu nákladů řízení, neboť ta byla s ohledem na počet pozemků, ve vztahu k nimž žádala zrušení jednotlivých částí napadeného územního plánu, úspěšná v méně než polovině případů. Stěžovatelka nadto neuvádí, jakým jiným způsobem měl krajský soud postupovat a z čeho dovozuje, že byla úspěšná více než v polovině svého návrhu. Odpůrce měl za to, že stěžovatelčina argumentace fakticky nedopadá na výrok II. napadeného rozsudku, neboť není zřejmé, jak by v případě jeho zrušení mělo být dále pokračováno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

[8] K argumentaci odpůrce, že stěžovatelka neuplatnila žádné námitky vůči výroku II. napadeného rozsudku, tudíž je na místě kasační stížnost odmítnout, musí Nejvyšší správní soud uvést, že tato není správná. Jak vyplývá z jednotlivých výroků napadeného rozsudku, krajský soud výrokem I. zrušil část napadeného územního plánu, výrokem II. napadeného rozsudku pak zbývající části návrhu na zrušení opatření obecné povahy zamítl. Pokud ale stěžovatelka dovozuje, že krajský soud měl zrušit napadený územní plán ve větším rozsahu, než učinil výrokem I., z logiky věci musela napadnout výrok II. napadeného rozsudku, když s obsahem výroku I. napadeného rozsudku se zjevně ztotožnila. Podle Nejvyššího správního soudu je v tomto směru nutné přihlédnout i k tomu, jakým způsobem může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodovat. Nejvyšší

správní soud může rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc mu vrátit, případě spolu se zrušením rozhodnutí krajského soudu zrušit opatření obecné povahy nebo jeho část (viz ustanovení § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s.); nemůže však rozhodnutí krajského soudu zčásti „změnit“ v podobě doplnění zrušujícího výroku o další pozemky, vůči nimž se napadený územní plán zrušuje. Za dané situace proto stěžovatelka postupovala procesně správně, pokud podala kasační stížnost proti výroku II. napadeného rozsudku, jestliže požaduje zrušení dalších částí napadeného územního plánu, tudíž není na místě odmítat kasační stížnost proti výroku II. napadeného rozsudku.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[10] Pokud stěžovatelka v tomto směru poukazuje na možný rozpor mezi výrokem napadeného rozsudku a jeho odůvodněním spočívajícím v tom, že krajský soud nezrušil příslušné části napadeného územního plánu ve vztahu ke všem pozemkům v jejím vlastnictví, ačkoli tak podle odůvodnění měl učinit, má Nejvyšší správní soud za to, že vadu takové intenzity odůvodňující zrušení napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k jehož aplikaci ze strany Nejvyššího správního soudu je nutno přistupovat zdrženlivě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25), nezjistil, neboť z výroků napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud napadený územní plán v určité části považoval za nutné zrušit, přičemž relevantní úvahy krajský soud ve vztahu k těmto částem uvedl v příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že zde není rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí krajského soudu, neboť obě části spolu korelují. Otázka, zda krajský soud zrušil napadený územní plán ve vztahu ke všem pozemkům, jak by odpovídalo petitu návrhu ze dne 9. 8. 2018, je podle názoru Nejvyššího správního soudu za dané procesní situace předmětem posouzení naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že nezjistil naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[12] K věci samé a naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., musí Nejvyšší správní soud na úvod konstatovat, že předmětem kasačního přezkumu stěžovatelka ani odpůrce neučinili správnost závěrů krajského soudu, které se projevíly ve výroku I. napadeného rozsudku, jímž byly zrušeny určité části napadeného územního plánu, a to zejména ve vztahu k pozemkům stěžovatelky. Za dané procesní situace proto Nejvyšší správní soud musí vycházet z toho, že výrok I. napadeného rozsudku napadeného

pokračování

rozsudku je správný a pro účastníky řízení závazný. Předmětem soudního přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu tak stěžovatelka učinila pouze to, zda bylo na místě zrušit určité části napadeného pozemku i ve vztahu ke dvěma dalším pozemkům stěžovatelky, tj. fakticky rozšířit část napadeného územního plánu, která měla (má) být zrušena.

[13] Pro posouzení důvodnosti kasační argumentace stěžovatelky brojící proti výroku II. napadeného rozsudku musí Nejvyšší správní soud poukázat na obsah návrhu stěžovatelky a jeho petit – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197. Z návrhu ze dne 9. 8. 2018 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka navrhovala zrušení napadeného územního plánu v částech vymezujících mj. lokální biocentrum L5 (bez uvedení konkrétních pozemků); plochu „NP- plochy přírodní“ na pozemcích parc. č. X, vše v katastrálním území X; koridor pro přívod vedení vysokého napětí do trafostanice Rovniny přes pozemky parc. č. X, vše v katastrálním území X.

[14] S ohledem na znění petitu návrhu ze dne 9. 8. 2018 má Nejvyšší správní soud za to, že krajskému soudu nic nebránilo, aby zrušil část napadeného územního plánu, kterou bylo vymezeno lokální biocentrum L5, a to i na pozemku parc. č. X v k. ú. X, neboť podle petitu stěžovatelka navrhovala zrušení celého lokálního biocentra L5 bez ohledu na vlastnický režim k těmto pozemkům. Pokud totiž stěžovatelka brojila proti celému lokálnímu biocentru L5 (bez ohledu na vlastnictví pozemků dotčených tímto lokálním biocentrem) a pokud krajský soud následně tomuto návrhu vyhověl, avšak pouze v rozsahu pozemků ve vlastnictví stěžovatelky, měl podrobněji zkoumat, které pozemky ve vlastnictví stěžovatelky jsou tímto lokálním biocentrem dotčeny. Jestliže takto nepostupoval, dopustil se logické chyby, neboť nevyhověl té části návrhu, kterou fakticky shledal jako důvodnou. S ohledem na tuto skutečnost má Nejvyšší správní soud za to, že je nutné nad rámec výroku I. napadeného rozsudku zrušit část opatření obecné povahy – Územní plán Hlučína, vydaného usnesením Zastupitelstva Města Hlučín ze dne 21. 2. 2017, a to v následující části vymezující lokální biocentrum L5 na pozemku parc. č. X v k. ú. X. Nejvyšší správní soud přitom připomíná, že s ohledem na rozsah přezkumu napadeného rozsudku a obsah kasačních námitek se v žádném případě nevyslovuje ke správnosti závěrů krajského soudu stran vyhovění příslušných námitek stěžovatelky vůči tomuto lokálnímu biocentru L5, ale pouze koriguje napadený rozsudek tak, aby jeho závěry stran porušení vlastnických práv stěžovatelky odpovídaly výroku rozhodnutí soudu, kterým je rušena příslušná část opatření obecné povahy – zde lokálního biocentra L5 na pozemcích stěžovatelky. Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že tímto dojde k tomu, že lokální biocentrum L5 bude zrušeno v jiném rozsahu než plocha „NP – plochy přírodní“, avšak k tomu je nutné uvést, že správní soudy v tomto směru vycházejí z příslušného petitu. Pokud stěžovatelka zvolila procesní postup vedoucí k takovému výsledku, nemohou s tím správní soudy nic dělat, neboť musí vycházet z příslušné procesní aktivity účastníků řízení – srov. ustanovení § 101d odst. 1 s. ř. s., podle něhož *„Při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.“*

[15] Stejný závěr musí Nejvyšší správní soud uvést i ve vztahu k požadavku stěžovatelky na zrušení koridoru pro přívod vedení vysokého napětí do trafostanice Rovniny přes pozemek parc. č. X v k.ú. X. Z návrhu ze dne 9. 8. 2018 a z jeho petitu totiž vyplývá, že stěžovatelka požadovala zrušení tohoto koridoru, přičemž však zde výslovně

vyjmenovala příslušné pozemky, mezi nimiž nechyběl pozemek parc. č. X v k.ú. X. Jak Nejvyšší správní soud ověřil, tento pozemek je skutečně ve vlastnictví stěžovatelky. Pokud tedy krajský soud přistoupil ke zrušení příslušné části napadeného územního plánu vymezujícího koridor pro přívod vedení vysokého napětí do trafostanice Rovniny, a to pouze ve vztahu k pozemkům stěžovatelky, měl do zrušujícího výroku zahrnout i pozemek parc. č. X v k. ú. X. Nejvyšší správní soud přitom ověřil, že tento pozemek je rovněž uveden v příslušné námitce stěžovatelky ze dne 26. 10. 2015, v níž mj. proti tomuto koridoru stěžovatelka rovněž brojila.

[16] Nejvyšší správní soud za této procesní situace zvažoval, zda není na místě výrok II. napadeného rozsudku zrušit a věc vrátit v tomto rozsahu k dalšímu řízení krajskému soudu. S ohledem na charakter pochybení krajského soudu a pravomoc Nejvyššího správního rušit i část opatření obecné povahy (srov. ustanovení § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s.) je však nutné dospět k závěru, že takový postup by byl ryze formalistický, neúčelný a v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Vlastní důvody zrušení příslušných částí napadeného územního plánu totiž nebyly ani stěžovatelkou, ani odpůrcem napadeny či jakkoli zpochybněny, tudíž by krajský soud posuzoval pouze tu otázku, zda je nutné „fakticky rozšířit“ zrušující výrok i na zbývající dva pozemky specifikované ve výroku II. tohoto rozsudku. Tuto otázku může efektivně vyřešit i Nejvyšší správní soud bez toho, aby stranám sporu prodlužoval řízení a zvyšoval jim jejich náklady na vedení takového sporu. Nejvyšší správní soud proto přistoupil ke zrušení výroku II. napadeného rozsudku a k „faktickému“ doplnění zrušení příslušných částí napadeného územního plánu, jak je specifikováno ve výroku II. tohoto rozsudku. S ohledem na tuto procesní situaci pak znovu rozhodl o tom, že se návrh stěžovatelky ze dne 9. 8. 2018 na zrušení zbývajících částí napadeného územního plánu zamítá.

[17] Ve vztahu k výroku III. napadeného rozsudku a závěru krajského soudu, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, musí Nejvyšší správní soud uvést, že tento závěr považuje za odporující zákonu. Z obsahu podaného návrhu na soudní přezkum ve spojení s obsahem napadeného rozsudku vyplývá, že stěžovatelka měla ve sporu částečný úspěch. Z 10 návrhových bodů krajský soud plně vyhověl 4, v dalších 3 případech zrušil napadený územní plán pouze zčásti (a to ve vztahu k pozemkům ve vlastnictví stěžovatelky, byť Nejvyšší správní soud „doplnil“ zrušující výrok o další dva pozemky), a ve zbývajících 3 bodech návrh zamítl. S ohledem na tento závěr je nutno konstatovat, že krajský soud měl stěžovatelce, s ohledem na znění § 60 odst. 1 in fine s. ř. s., přiznat náhradu poměrné části nákladů. Míru částečného úspěchu stěžovatelky ve sporu Nejvyšší správní soud kvantifikuje jako nejméně jednu třetinu úspěchu ve věci. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud výrok III. napadeného rozsudku zrušil.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud po celkovém posouzení věci dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že kasační stížnost je proti výroku II. a III. napadeného rozsudku důvodná, neboť byl naplněn kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a rozsudek krajského soudu proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení výše specifikovaných částí napadeného územního plánu odpůrcem, Nejvyšší správní soud využil své pravomoci dané mu ustanovením § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s., krajskému soudu nevrátil věc k dalšímu řízení a

pokračování

současně se zrušením výroku II. rozsudku krajského soudu rozhodl z důvodu procesní ekonomie také o zrušení příslušné části napadeného územního plánu [§ 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s., za přiměřeného použití § 101d s. ř. s.]. Odpůrce je tedy povinen respektovat zde vyslovený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a výrok I. napadeného rozsudku.

[19] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Protože Nejvyšší správní soud zrušil nejen výrok II. krajského soudu, ale i výrok III., musel rozhodnout jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, tak i o náhradě nákladů řízení před krajským soudem. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. má v meritů věci plně úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou v řízení před Nejvyšším správním soudem tvořeny odměnou za 1 úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/), a náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) za 1 úkon právní služby. K této částce dále Nejvyšší správní soud připočetl náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. V řízení před krajským soudem stěžovatelka uplatňovala právo na náhradu nákladů řízení sestávající z nákladů právního zastoupení za 4 úkony právní služby a paušální náhrady hotových výdajů spojených s těmito úkony v celkové částce 13 600 Kč. K této částce náleželo připočíst náhradu za zaplacený soudní poplatek 5 000 Kč. Vzhledem k částečnému úspěchu stěžovatelky ve věci v řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru (viz odst. 17 tohoto rozsudku), že stěžovatelce měla být přiznána náhrada nákladů ve výši jedné třetiny jí uznatelných nákladů. Na náhradě nákladů řízení před krajským soudem tedy stěžovatelce náleží 6 200 Kč. Celkové přiznané náklady řízení stěžovatelce za řízení před Nejvyšším správním soudem i před krajským soudem tak činí 14 600 Kč. Tyto Nejvyšším správním soudem přiznané náklady, tj. v celkové výši 14 600 Kč, odpůrce uhradí k rukám zástupce stěžovatelky do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

JUDr. Petr Průch
předseda senátu